

Kerstin Gierová

Modrá ako Zafír

Láska naprieč storočiami

COL
BOO

Drahokamy 2

Modrá ako zafír

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kerstin Gierová
Drahokamy 2: Modrá ako zafír – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kerstin Gierová
Modrá
ako zafír

Kerstin Gierová

Modrá
ako Zafír

COO
BOO

Frank, bez teba by sa mi to nikdy nepodarilo.

Prológ

Londýn
14. máj 1602

Uličky Southwarku boli tmavé a opustené. Vzduchom sa niesol zápach rias, stoky a mŕtvych rýb. Mimovoľne jej tuhšie stisol ruku a ťahal ju ďalej. „Mali sme ísť radšej popri rieke. V tejto spleti ciest sa človek môže iba stratiť,“ zašepotal.

„Áno, a v každom kúte číha nejaký zlodej a vrah.“ Jej hlas znel veselo. „Úžasné, no nie? Je to tisíckrát lepšie ako sedieť medzi zatuchnutými múrmi a písať si úlohy!“ Nadvihla si ťažké šaty a náhlila sa ďalej.

Automaticky sa musel uškrnúť. Lucy mala jedinečný talent nájsť na každej situácii a na každom období niečo pozitívne. Dokonca ani takzvaný *zlatý vek Anglicka*, ktorý momentálne robil hanbu svojmu menu a bol dosť pochmúrny, ju nevydesil, skôr naopak.

„Škoda, že nikdy nemáme viac ako tri hodiny,“ vzdychla si, keď ju dobehol. „*Hamlet* by sa mi páčil ešte väčšmi, keby som ho nemusela pozeráť po častiach.“ Šikovne sa vyhla odpornej blatistej kaluži – aspoň úpenlivo dúfal, že to bolo blato. Potom urobila pár samopašných tanečných

krokov a zatočila sa okolo vlastnej osi. „*To vedomie z nás robí zbabelcov...* Nebolo to fantastické?“

Prikývol a musel sa ovládať, aby sa znova nezaškeril. V Lucinej prítomnosti sa mu to stávalo príliš často. Ak si nedá pozor, bude vyzeráť ako totálny idiot!

Vracali sa k mostu London Bridge – hoci výhodnejšie by bolo použiť Southwark Bridge, no ten, žiaľ, ešte nestál. Museli sa poponáhľať, ak nechceli, aby vyšlo najavo, že si odskočili do sedemnásteho storočia.

Panebože, čo by dal za to, aby mohol odložiť ten tvrdý biely golier! Pripomínal mu tú plastovú vec, ktorú musia nosiť psy po operácii.

Lucy zahla za roh smerom k rieke. V myšlienkach bola zrejme ešte pri Shakespearovi. „Koľko si dal vlastne tomu mužovi, aby nás pustil do divadla, Paul?“

„Štyri z tých ťažkých mincí, netuším, akú majú hodnotu.“ Zasmial sa. „Pravdepodobne to bol ročný plat alebo tak nejako.“

„V každom prípade to pomohlo. Mali sme super miesta.“

Dobehli na London Bridge. Lucy tam opäť zastala a chcela okomentovať domy postavené na moste. On ju však ťahal ďalej. „Vieš predsa, čo povedal pán George: keď človek stojí pridlho pod nejakým oknom, vylejú mu na hlavu nočník,“ pripomenul jej. „Navyše si veľmi nápadná!“

„Človek si vôbec neuvedomí, že stojí na moste, vyzerá ako normálna ulica. Och, pozri sa, *zápcha!* Už je načase, aby postavili pár ďalších mostov.“

Na moste vládol – na rozdiel od priľahlých uličiek – ešte čulý ruch, no vozy, nosidlá a koče, ktoré sa chceli

dostať na druhú stranu Temže, sa nepohli ani o centimeter. Spredu sem doliehali hlasy, nadávky a erdzanie koní, no na príčinu zápchy nedovideli. Z okna jedného koča sa vyklonil muž s čiernym klobúkom. Tvrdý golier mu siahla až po uši.

„Nejestvuje ponad túto smradľavú riekku aj iná cesta?“ opýtal sa po francúzsky svojho kočiša.

Kočiš odpovedal záporne. „A keby aj, nemôžeme sa obrátiť, zasekli sme sa tu! Pôjdem sa pozrieť dopredu, čo sa stalo. Určite sa čoskoro pohneme, sir.“

Muž s hundraním vtiahol hlavu spolu s klobúkom a golierom späť do koča, zatiaľ čo kočiš zostúpil zo sediska a razil si cestu cez tlačenicu.

„Počul si to, Paul? To sú *Francúzi*,“ zašepkala Lucy nadšene. „Turisti!“

„Hej. Celkom zaujímavé. Ale my musíme pokračovať ďalej, nemáme už veľa času.“ Kdesi raz čítal – teraz si na to spomínal len matne –, že tento most bol zničený a znovu postavený o pätnásť metrov nižšie. Nie až také vhodné miesto pre skok v čase.

Nasledovali francúzskeho kočiša, no o kúsok ďalej stáli vozy a ľudia boli medzi nimi natlačení tak nahusto, že sa tadiaľ nedalo prejsť.

„Počula som, že vzbĺkol povoz so sudmi plnými oleja,“ povedala žena pred nimi. „Keď nedajú pozor, podpália celý most.“

„Ale nie dnes, toľko viem,“ zamrmlal Paul a chytil Lucy za ruku. „Podľa, vrátíme sa a na skok počkáme na druhej strane.“

„Pamätáš si heslo? Iba pre prípad, že by sme sa tam nedostali včas.“

„Niečo s dutou kávou.“

„*Gutta cavat lapidem*, hlupáčik.“ S chichotom sa naňho pozrela. Jej modré oči nadšene žiarili a jemu zrazu preblesklo hlavou, čo mu o takzvanom správnom okamihu povedal jeho brat Falk: *Nezdržiaval by som sa rečičkami. Jednoducho by som to urobil. Potom ti môže jednu vraziť a budeš vedieť, na čom si.*

Falk chcel, samozrejme, vedieť, o koho ide, no Paul nemal chuť na diskusie, ktoré sa začínali s *ved' vieš, že zväzky medzi de Villiersovcami a Montroseovcami by mali mať čisto obchodný charakter* a končili sa s *navyše sú všetky montroseovské dievčatá hysterky a neskôr z nich budú také dračice ako lady Arista.*

Žiadna hysterka! Možno to sedelo na ostatné montroseovské dievčatá, na Lucy však určite nie.

Lucy ho každý deň nanovo prekvapovala, mohol sa jej zveriť s vecami, ktoré ešte nikomu nepovedal. Lucy, s ktorou sa doslova...

Zhlboka sa nadýchol.

„Prečo si zastal?“ opýtala sa Lucy, no vtom sa k nej sklonil a pritisol pery na jej ústa. Tri sekundy sa obával, že ho odstrčí, no čoskoro prekonala prekvapenie a bozk mu opätovala, najprv celkom opatrne, potom energickejšie.

Táto chvíľa mala vlastne dosť ďaleko k dokonalému okamihu a vlastne sa hrozne ponáhľali, lebo mohli každú chvíľu skočiť v čase, a vlastne...

Paul zabudol, čo bolo to tretie *vlastne*. Teraz preňho existovala iba ona.

No potom mu pohľad padol na postavu s tmavou kapucňou a vyľakane uskočil.

Lucy naňho chvíľku nechápavo hľadela, potom očervenela a sklopila zrak k svojim nohám. „Je mi to ľúto,“ zamrmľala rozpačito. „Aj Larry Coleman mal pri mojom bozku pocit, akoby mu niekto natlačil do tváre hrsť nezrelých egrešov.“

„Egrešov?“ Pokrútil hlavou. „A kto je Larry Coleman, dočerta?“

To ju totálne zmiatlo a nemohol jej to ani zazlievať. Musel si usporiadať chaos, ktorý momentálne vládol v jeho hlave. Odtiahol Lucy zo svetla fakiel, schmatol ju za plecia a uprene sa jej zahľadel do očí. „Okej, Lucy. Po prvé: tvoje bozky chutia asi ako... jahody. Po druhé: keď nájdem toho Larryho Colemana, vrazím mu jednu do nosa. Po tretie: zapamätaj si, kde sme prestali. Momentálne však máme drobný problém.“

Bez slova pokynul smerom k vysokému mužovi, ktorý vykročil ku koču toho Francúza a pristúpil k okienku.

Lucy od ľaku vytreštila oči.

„Dobrý večer, barón,“ pozdravil muž. Tiež hovoril po francúzsky – a ten jeho hlas... Lucy zovrela Paulovu ruku. „Rád vás vidím. Máte za sebou dlhú cestu – z Flámska.“ Zložil si kapucňu.

Z koča sa ozvalo prekvapené zvolanie. „Falošný mar-kíz! Čo tu robíte? Čo to má znamenať?“

„To by som aj ja rada vedela,“ zašepkala Lucy.

„Takto zdravíte vlastných potomkov?“ odvetil vysoký chlap v dobrej nálade. „Veď som vnukom vnuka vášho vnuka, a hoci ma nazývajú *muž bez krstného mena*, môžem vás ubezpečiť, že nejaké mám. Dokonca viacero, ak mám byť presný. Smiem vám robiť spoločnosť v koči? Nestojí sa mi tu veľmi pohodlne a most bude ešte hodnú chvíľu upchatý.“ Nepočkal na odpoveď ani sa neobzrel naokolo, len otvoril dvere a nastúpil.

Lucy odtiahla Paula o dva kroky nabok, ešte ďalej od svetla fakiel. „Naozaj je to on! Len omnoho mladší. Čo urobíme?“

„Vôbec nič,“ zašepkal Paul. „Nemôžeme ísť k nemu a povedať *dobry den!* Veď tu nesmieme byť.“

„Ale ako to, že je tu *on*?“

„Hlúpa náhoda. V žiadnom prípade nás nesmie zbrať. Poď, musíme ísť na breh.“

No ani jeden z nich sa nepohol z miesta. Obaja civeli ako omráčení na tmavé okno koča – ešte fascinovanejšie ako na javisko divadla Globe.

„Počas nášho posledného stretnutia som vám dal jasne najavo, čo si o vás myslím,“ prenikol teraz z koča hlas francúzskeho baróna.

„Och, áno, veľmi jasne!“ Z tichého smiechu návštevníka naskočili Paulovi na rukách zimomriavky, no nevedel povedať prečo.

„Moje rozhodnutie je nemenné!“ Barónov hlas sa trochu zachvel. „Odovzdám ten diabolský prístroj aliancii, je jedno, aké hanebné metódy použijete, aby ste mi v tom zabránili. Viem iba to, že ste sa spolčili s diablom.“

„Koho tým myslíš?“ zašepkala Lucy.

Paul iba pokrútil hlavou.

Opäť sa ozval tichý smiech. „Môj úzkoprsý zaslepený predok! O koľko ľahší mohol byť váš život – a aj môj –, keby ste boli poslúchli mňa, nie svojho biskupa alebo tých poľutovaniahodných fanatikov z aliancie. Keby ste boli použili rozum namiesto ruženca. Keby ste boli spoznali, že ste súčasťou niečoho väčšieho než je to, o čom vám kázal váš kňaz.“

Barónova odpoveď zrejme pozostávala z Otčenáša, Lucy a Paul ho počuli iba ticho mrmlať.

„Amen!“ vzdychol si návštevník. „Takže to je vaše posledné slovo v tejto záležitosti?“

„Ste diabol osobne!“ zvolal barón. „Opustite môj koč a už sa mi viac neukazujte na oči.“

„Ako si prajete. Ostáva už iba jedna maličkosť. Doteraz som vám to nepovedal, aby som vás zbytočne nerozrušil, ale na vašom náhrobnom kameni, ktorý som videl na vlastné oči, je ako dátum úmrtia uvedený štrnásty máj 1602.“

„Ale to je predsa...“ hlesol barón.

„... dnes, presne tak. A do polnoci už nezostáva veľa času.“

Barón zafučal.

„Čo to tam robíš?“ šepotala Lucy.

„Porušuje svoje vlastné pravidlá.“ Paulove zimomriavky sa presunuli až na šiju. „Hovorí o...“ Zasekol sa, lebo v žalúdku sa mu rozlieval známy nepríjemný pocit.

„Môj kočiš sa hneď vráti,“ vyhlásil barón a jeho hlas znel bojzливо.

„Áno, tým som si istý,“ odvetil návštevník takmer trochu znudene. „Preto sa poponáhľam.“

Lucy si priložila ruku na brucho. „*Paul!*“

„Viem, tiež to cítim. Dokelu... Musíme bežať, ak nechceme skončiť v rieke.“ Chytil ju za ruku, ťahal ju dopredu a dbal na to, aby neobrátil tvár k oknu.

„V skutočnosti ste asi zomreli vo svojej vlasti na následky neprijemnej chrípky,“ začuli hlas návštevníka, keď sa zakrádali okolo koča. „Ale keďže moje návštevy v konečnom dôsledku viedli k tomu, že ste dnes v Londýne a tešíte sa dobrému zdraviu, niečo veľmi chúlостivé sa vychýlilo z rovnováhy. A keďže som veľmi pedantný, cítim povinnosť smrti trochu pomôcť.“

Paula viac zamestnával pocit v žalúdku a výpočet, ako ďaleko je druhý breh, no napriek tomu si tieto slová našli cestu do jeho vedomia a znova zastal.

Lucy ho štuchla do boku. „Bež!“ zasyčala a sama sa rozutekala. „Máme už iba pár sekúnd!“

Rozhýbal svoje roztrasené kolená, a kým sa mu pred očami začal rozmazávať neďaleký breh, začul z koča hrozný, hoci tlmený výkrik, za ktorým nasledovalo zachrčané *diabol* – potom zavládlo hrobové ticho.

Zo záznamov Strážcov
18. december 1992

Lucy a Paula sme dnes o pätnástej hodine poslali elapsovať do roku 1948. Keď sa o devätnástej vrátili, pristáli v záhone ruží pod oknom dračej sály v totálne premočených kostýmoch zo 17. storočia.

Pôsobili na mňa dosť zmätene a hovorili čudné veci, preto som proti ich vôli upovedomil lorda Montrosea a Falka de Villiersa.

Celý príbeh sa však dal jednoducho vysvetliť.

Lord Montrose si presne spomínal na záhradnú karnevalovú slávnosť z roku 1948, počas ktorej skončili niektorí hostia, medzi nimi aj Lucy a Paul, po požití príliš veľkého množstva alkoholu v jazierku s rybami.

Lord Lucas prevzal zodpovednosť za tento incident a sľúbil, že nahradí oba zničené ružové kríky „Ferdinand Picard“ a „Mrs John Laing“.

Lucy a Paul boli prísne napomenutí, aby sa nabudúce, je jedno v ktorej dobe, držali od alkoholu čo najďalej.

Správa: J. Mountjoy, adept 2. stupňa

1.

„**P**anstvo, toto je kostol! Tu sa nebozkáva!“

Vyľakane som otvorila oči a rýchlo sa odtiahla v očakávaní, že sa k nám rúti staromódny farár vo vejúcej sultane s nadmieru pohoršeným výrazom, pripravený zahrmieť kázeň.

No náš bozk neprerušil farár. Ani iný človek. Bol to malý vodný chrlič, ktorý sedel na kostolnej lavici rovno vedľa spovednice a hľadel na mňa rovnako ohromene ako ja naňho.

No to vlastne nebola celkom pravda. Lebo môj stav sa v podstate nedal opísať ako ohromenie. Úprimne povedané, skôr u mňa došlo k mohutnému výpadku mozgu.

Začalo sa to bozkom.

Gideon de Villiers pobožkal mňa – Gwendolyn Shepherdovú.

Samozrejme, že som si mala položiť otázku, prečo dostal nečakane takýto nápad – v spovednici niekde v Belgravii v roku 1912 – krátko po našom strhujúcom úteku so všetkými kľučkami a prekážkami, pri ktorých ma neobmedzovali iba moje úzke šaty so smiešnym námorníckym golierom, siahajúce až po členky. Mohla som analyticky porovnávať tento bozk so svojimi doterajšími

a uvažovať, prečo sa Gideon bozkáva omnoho lepšie ako iní chlapci.

Mohla som sa zamerať na stenu s okienkom, cez ktoré Gideon prepchal hlavu a ruky, čo neboli úplne ideálne podmienky na bozk, a mohla som tiež myslieť na to, že okrem časocestovateľského génu nepotrebujem mať ďalšie problémy.

V skutočnosti som však nemyslela na nič, možno okrem *och* a *hmmm* a *ešte!*

Preto som ani nepostrehla, ako sa mi stiahol žalúdok, a až keď si malý vodný chrlič prekrížil ruky a zamračil sa na mňa zo svojej lavice, až keď som si všimla, že tmavozelené závesy v spovednici sa zrazu zmenili na odporne hnedé, pochopila som, že sme medzičasom skočili späť do prítomnosti.

„Dokelu!“ Gideon sa stiahol na svoju stranu spovednice a šúchal si zátylok.

Dokelu? Tvrdo som dopadla zo svojho ružového obláčika a zabudla som na chrlič.

„Také zlé to podľa mňa nebolo,“ poznamenala som čo najnenútenejšie. Bohužiaľ, bola som trochu zadýchaná, čo pokazilo celkový dojem. Nehľadela som Gideonovi do očí, namiesto toho som stále civela na hnedý polyesterový záves spovednice.

Preboha! Premiestnila som sa v čase o takmer sto rokov a nič som si nevšimla, lebo ma ten bozk totálne... prekvapil. V jednom okamihu má tento chalanko iba samé pripomienky, v ďalšom sa ocitne uprostred naháňačky a musí sa ukryť pred chlapmi s pištoľami a zrazu – z ni-

čoho nič – tvrdí, že som výnimočná a pobožká ma. A aký to bol bozk! Okamžite som žiarlila na všetky dievčatá, pri ktorých sa to naučil.

„Nikde nikoho.“ Gideon vykukol zo spovednice a vyšiel do kostola. „Dobre. Odvezieme sa autobusom späť do Temple. Poď, už nás budú čakať.“

Zarazene som naňho civela cez záves. Vari to znamená, že sme sa vrátili ku každodennému poriadku? Po bozku (vlastne, najlepšie ešte pred ním – na čo však už bolo neskoro) si treba vyjasniť pár zásadných vecí, či nie? Bol ten bozk niečo ako vyznanie lásky? Chodím teraz s Gideonom? Alebo sme sa len tak olizovali, lebo sme nemali na práci nič lepšie?

„V týchto šatách nepôjdem autobusom,“ odmietla som kategoricky a čo najdôstojnejšie som vstala. Radšej by som si odhryzla jazyk ako položila jednu z otázok, ktoré mi práve preleteli hlavou.

Moje biele šaty s modrými saténovými stuhami na páse a na golieri – pravdepodobne posledný výkrik módy v roku 1912 – sa skutočne nehodili na cestovanie verejnou dopravou v dvadsiatom prvom storočí. „Vezmeme si taxík.“

Gideon sa ku mne otočil, no neprotirečil mi. V dlhom kabáte a nohaviciach s pukmi sa zjavne tiež necítil vhodne oblečený na cestu hromadnou dopravou. Pritom vyzeral fakt dobre, keďže už nemal vlasy ulízané za ušami ako pred dvoma hodinami, ale padali mu v rozstrapatených vlnách do čela.

Vyšla som k nemu do chrámovej lode a triasla som sa od zimy. Bolo tu príšerne chladno. Alebo to súviselo s tým,

že som za posledné tri dni tak málo spala? Alebo s tým, čo sa práve stalo?

Moje telo uvoľnilo za poslednú dobu asi viac adrenalínu ako za celých šesťnásť rokov môjho doterajšieho života. Udialo sa toľko vecí a ja som mala tak málo času o nich uvažovať, až mi od toho množstva informácií a pocitov išla prasknúť hlava. Keby som bola komiksová postavička, vznášala by sa nado mnou bublina s obrovským otáznikom.

A možno aj s niekoľkými lebkami.

Vzchopila som sa. Keď chce Gideon prejsť ku každodennému poriadku – nech sa páči. „Okej, tak odtiaľto zmiznime,“ vyhlásila som vzdorovito. „Je mi zima.“

Chcela som sa pretisnúť popri ňom, no on ma chytil za rameno. „Počuj, to, čo sa práve stalo...“ Zasekol sa, asi v nádeji, že mu skočím do reči.

Čo som, samozrejme, neurobila. Hrozne som chcela vedieť, čo mi povie. Navyše stál tak blízko, že som ledva dýchala.

„Ten bozk... Nemyslel som...“ Ďalšia nedokončená veta. No ja som si ju v duchu doplnila.

Nemyslel som to vážne.

Och, to mi bolo jasné, ale potom to nemal urobiť, no nie? Ako keby podpálil záves a potom sa čudoval, že horí celý dom. (Dobre, hlúpe prirovnanie.) Nechcela som mu to ani trochu uľahčiť, chladne som naňho hľadela a vyčkávala som. Teda, pokúšala som sa o chladný pohľad a vyčkávanie, no moje oči pravdepodobne v skutočnosti vraveli *som malý Bambi, prosím, nezastreľ ma* – a nemohla

som tomu nijako zabrániť. Už chýbalo iba to, aby sa mi začala triasť spodná pera.

Nemyslel som to vážne. No tak, vyslov to!

No Gideon nevrazil nič. Vybral mi z rozčuchaných vlasov vlásenku (môj komplikovaný zapletaný účes pravdepodobne medzičasom pripomínal vtáčie hniezdo), vzal do ruky jeden prameň a omotával si ho okolo prsta. Druhou rukou mi začal hladkať tvár, opäť sa ku mne sklonil a ešte raz ma pobozkal, tentoraz celkom opatrne. Zavrela som oči – a opäť sa udialo to, čo aj predtým: môj mozog si doprial príjemnú prestávku. (Nevysielal nič okrem *och, hmmm* a *ešte*.)

Trvalo to iba desať sekúnd, potom sa totiž ozval rozčúlený hlas rovno vedľa nás: „Vari sa to začína odznova?“

Zľakla som sa, štychla Gideona do hrude a hľadela som rovno na grimasu malého chrliča, ktorý teraz visel dolu hlavou z empory rovno nad nami. Presnejšie povedané, ducha chrliča.

Gideon pustil moje vlasy a nasadil neutrálny výraz. Panebože! Čo si musí o mne myslieť? V jeho očiach sa nedalo rozoznať nič, nanajvýš jemný údiv.

„Zdalo sa mi... že som niečo začula,“ zamumlala som.

„Okej,“ povedal trochu ťahavo, ale stále priateľsky.

„Počula si *mňa*,“ ozval sa chrlič. „Ty si ma *počula*!“ Bol veľký asi ako mačka, aj jeho tvár pripomínala mačaciu, no okrem veľkých špicatých rysích uší sa mu na hlave vynímali dva zaoblené rohy, na chrbte mal krídelká a vzdú dlhý šupinatý jašteričí chvost, ukončený trojuholníkom, ktorým vzrušene šibal sem a tam. „A aj ma vidíš!“

Nereagovala som na to.

„Radšej poďme,“ vyhlásil Gideon.

„Ty ma vidíš a počuješ!“ zvolal malý vodný chrlič nadšene, spustil sa z empory na lavicu a poskakoval na nej hore-dolu. Jeho hlas mi pripomínal usoplené zachrípnuté dieťa. „Všimol som si to!“

Teraz som nesmela urobiť chybu, lebo by som sa ho nikdy nezbavila. Náročky som ľahostajne prebehla očami po laviciach, kým som kráčala ku kostolným dverám. Gideon mi ich podržal.

„Vďaka, to je veľmi milé!“ poďakoval chrlič a tiež sa prešmykol von.

Na chodníku som zažmurkala do svetla. Obloha sa zatiahla a nebolo vidieť slnko, no podľa môjho odhadu musel byť skorý večer.

„Veď počkaj!“ kričal chrlič a šklbal ma za sukňu. „Núťne sa musíme porozprávať! Hej, stúpaš mi po nohách... Netvár sa, že ma nevidíš. Viem, že to predstieraš.“ Z úst mu vystrekol glg vody a vytvoril mi na čižmičke drobnú mláčku. „Hups. Pardon. To sa stáva iba vtedy, keď som rozrušený.“

Pozrela som sa nahor na fasádu kostola. Postavili ho pravdepodobne vo viktoriánskom štýle, mal pestré sklenené okná a dve pekné cifrované vežičky. Tehly sa striedali s krémovobiелou omietkou a vytvárali veselý pásikavý vzor. No nech som akokoľvek napínala zrak, na celej stavbe som nevidela žiadnu sochu a ani chrlice. Zvláštne, že sa tu ten duch napriek tomu zdržiaval.

„Tu som!“ zvolal a vydriapal sa po múre rovno pred

môj nos. Vedel liezť ako jašterica, tak ako všetci ostatní. Chvíľu som zízala na tehlu vedľa jeho hlavy a potom som sa odvrátila.

Chrlič si už nebol taký istý, že ho naozaj vidím. „Ach, *prosím*,“ modlikal. „Aké by to bolo krásne, keby som sa mohol porozprávať aj s niekým iným ako s duchom sira Arthura Conana Doyle!“

Rafinovaný týpek, to sa musí nechať. No neskočila som mu na to. Bolo mi ho síce ľúto, no vedela som, aké dotieravé bývajú tieto malé potvory, navyše ma vyrušil pri bozkávaní a preňho ma teraz Gideon asi považuje za náladovú kravu.

„Prosím, prosím, *prosiiiiiiiiim!*“ žobronil chrlič.

Nadalej som ho zo všetkých síl ignorovala. Kristepane, mám na krku dosť iných problémov!

Gideon podišiel k okraju vozovky a mávaním privolať taxík. Samozrejme, že hneď nejaký prifrčal. Niektorí ľudia majú vždy šťastie. Alebo niečo ako prirodzenú autoritu. Napríklad moja stará mama, lady Arista. Stačí, že ostane stáť na okraji cesty a nasadí prísny pohľad, a hneď pri nej prudko zabrzdí taxík. „Ideš, Gwendolyn?“

„Nemôžeš mi len tak zdrhnúť!“ Chrapľavý detský hlas znel plačlivo, srdcervúco. „Veď sme sa iba teraz stretli.“

Keby sme boli sami, asi by som sa nad ním zľutovala a porozprávala sa s ním. Napriek špicatým očným zubom a nohám s pazúrmí vyzeral pomerne milo a pravdepodobne mu chýbala spoločnosť. (Duch sira Arthura Conana Doyle mal určite na práci lepšie veci. Čo vlastne robil v Londýne?) No ak človek začal komunikovať

s duchmi v prítomnosti iných ľudí, tí ho považovali – ak mal šťastie – za klamára alebo herca, či – vo väčšine prípadov – za blázna. Nechcela som riskovať, že by vo mne Gideon videl druhú z týchto možností. Posledný démonický chrlič sa navyše na mňa tak nalepil, že som nemohla ísť sama skoro ani na záchod.

Preto som s kamennou tvárou nasadla do taxíka a uprene som hľadela dopredu. Gideon sedel vedľa mňa a vyzeral z okna. Taxikár si s nadvihnutým obočím premeriaval v spätnom zrkadle naše kostýmy, no nepovedal nič. To mu slúžilo ku cti.

„Bude pol siedmej,“ ozval sa Gideon s očividnou snahou o neutrálnu konverzáciu. „Nečudo, že umieram od hladu.“

Keď to vyslovil, aj ja som si uvedomila, aká som hladná. Na raňajky som pre ponurú atmosféru zhltna ledva polovicu hrianky a školský obed bol opäť raz nejedlý. Túžobne som spomínala na chutné sendviče a čajové pečivo na prestretom stole u lady Tilneyovej, ktoré nám neboli dopriate.

Lady Tilneyová! Až teraz mi napadlo, že sme sa s Gideonom mali radšej dohodnúť, čo s naším dobrodružstvom v roku 1912. Celá situácia sa predsa napokon vymkla spod kontroly a netušila som, čo na to povedia Strážcovia, ktorí pri časocestovateľských misiách nemali zmysel pre humor. S Gideonom sme sa vydali do minulosti, aby sme načítali lady Tilneyovú do chronografu (len tak mimochodom, stále som celkom nepochopila ich dôvody, no zdalo sa, že je to neskutočne dôležité – po-

kiaľ mi bolo známe, išlo minimálne o záchranu sveta). No skôr ako sme to stihli vybaviť, vstúpili do hry moja sesternica Lucy a Paul – zloduchovia tohto príbehu. Tak ich totiž vnímala celá Gideonova rodina – a on spolu s ňou. Lucy a Paul údajne ukradli druhý chronograf a skočili s ním v čase. Dlhé roky o nich nik nepočul – až kým sa neobjavili u lady Tilneyovej a nerozprúdili naše malé posedenie pri čaji.

Od ľaku som celkom vytesnila z pamäti, kedy sa do hry dostali pištole, no Gideon potom mieril zbraňou na Lucinu hlavu, pištoľou, ktorú si vlastne nesmel vziať so sebou. (Ako ja svoj mobil, no ním by som aspoň nemohla nikoho nezastreliť!) Potom sme ušli do kostola. Celý čas som sa však nemohla zbaviť dojmu, že tá vec s Lucy a Paulom nie je taká čierno-biela, ako zvykli tvrdiť de Villiersovci.

„A čo povieme o lady Tilneyovej?“ opýtala som sa.

„Nuž...“ Gideon si unavene šúchal čelo. „Niežeby sme mali klamať, ale v tomto prípade bude možno múdrejšie jedno alebo druhé zamlčať. Najlepšie bude, keď rozprávanie prenecháš mne.“

A opäť tu bol starý známy komandovací tón. „Hej, jasné,“ poznamenala som. „Budem prikyvovať a držať zobák, ako sa na dievča patrí.“

Mimovoľne som si prekrížila ruky na hrudi. Prečo sa Gideon nemôže aspoň raz správať normálne? Najprv ma pobozká (a to nielen raz) a hneď nato sa hrá na veľmajstra lôže Strážcov?

Každý z nás hľadel vyzývavo zo svojho okna.

Gideon napokon prerušil mlčanie, čo bolo pre mňa určité zadostučinenie. „Čo sa stalo, vari ti mačka ukradla jazyk?“ Zdalo sa mi, že to znelo takmer rozpačito.

„Ako, prosím?“

„To sa ma vždy pýtala moja mama, keď som bol malý. Keď som hľadel tak zanovito pred seba ako ty teraz.“

„Ty máš *mamu*?“ Až keď som to vyslovila, došlo mi, akú hlúpu otázku som vypustila z úst. Panebože!

Gideon nadvihol obočie. „Čo si si myslela?“ spýtal sa pobavene. „Že som nejaký android zostavený strýkom Falkom a pánom Georgeom?“

„Táto myšlienka nie je vôbec taká scestná. Máš nejaké fotky z detstva?“ Pri pokuse predstaviť si Gideona s okrúhlou jemnou buclatou tvárou a holou hlávkou som sa musela uškrnúť. „Kde žijú tvoji rodičia? Bývajú tiež v Londýne?“

Gideon pokrútil hlavou. „Môj otec zomrel a mama žije v Antibes v južnom Francúzsku.“ Na okamih stisol pery a už som si myslela, že zase zmĺkne. No potom pokračoval: „S mojím mladším bratom a jej novým manželom, monsieurom *Ved' ma volaj tatko* Bertelinom. Vlastní firmu, čo vyrába mikrosúčiastky z platiny a medi pre elektronické zariadenia, a biznis mu očividne ide skvele: svoju prepychovú jachtu pomenoval *Kroisos*.“

Totálne ma to ohromilo. Toľko osobných informácií naraz, to sa na Gideona nepodobalo. „Och, ale veď to musí byť super tráviť tam prázdniny, či nie?“

„Hej, iste,“ vyhlásil posmešne. „Je tam bazén veľký ako tri tenisové kurty a tá hlúpa jachta má zlaté vodovodné kohútiky.“

„Rozhodne si ju predstavujem krajšie ako vidiecky dom bez kúrenia v Peeblese.“

Naša rodina trávila prázdniny zásadne v Škótsku.

„Keby som bola na tvojom mieste a mala rodinu v južnom Francúzsku, navštevovala by som ju každý víkend. Aj keby nemali bazén a jachtu.“

Gideon nesúhlasne pokrútil hlavou. „Áno? A ako by si to urobila, keby si musela každých pár hodín skočiť do minulosti? Nie je to obzvlášť vzrušujúci zážitok, keď sa rútiš stopäťdesiatkou po diaľnici.“

„Och.“ Cestovanie v čase bolo pre mňa stále také nové, že som zatiaľ nebrala do úvahy všetky dôsledky. Naprieč storočiami existovalo iba dvanásť nositeľov génu a stále mi celkom nedochádzalo, že k nim patrím aj ja. Pôvodne sa počítalo, že to bude Charlotte, ktorá sa na túto rolu horlivo pripravovala. No moja mama z nepochopiteľných dôvodov klamala o dátume môjho narodenia a teraz to tu máme. Rovnako ako Gideon som mala na výber kontrolované skákanie v čase pomocou chronografu alebo ma mohol skok prekvapiť hocikedy a hocikde. A z vlastnej skúsenosti som vedela, že tá druhá možnosť nie je veľmi príjemná.

„Musel by si si vziať so sebou chronograf, aby si mohol sem-tam elapsovať do nejakej bezpečnej doby,“ premýšľala som nahlas.

Gideon neradostne zafučal. „Hej, to by mi rozhodne umožnilo nekomplikované cestovanie a spoznávanie mnohých historických miest na trase súčasne. Odhliadnuc od toho, že by mi nikdy nedovolili vybrať sa niekam s chrono-

grafom v ruksaku – čo by si zatiaľ robila bez neho ty?“ Pozrel sa popri mne von oknom. „Vďaka Lucy a Paulovi máme už iba jeden – alebo si na to zabudla?“ Jeho hlas nabral agresívny podtón ako vždy, keď bola reč o tých dvoch.

Pokrčila som plecami a tiež som vyzrela z okna. Taxík sa vliekol slimačím tempom k Picadilly. No paráda. Pracovná zápcha v City. Aj pešo by sme boli rýchlejší.

„Očividne si neuvedomuješ, že sa ti nenaskytne veľa príležitostí opustiť tento ostrov, Gwendolyn!“ Do Gideo-novho hlasu sa vkradla zatrpknutosť. „Alebo toto mesto. Namiesto dovolení v Škótsku ti mala tvoja rodina ukázať širý svet. Teraz je už na to neskoro. Priprav sa, že všetko, o čom sníváš, si môžeš pozrieť iba cez Google Earth.“

Taxikár vytiahol roztrhanú knižku a začal si neruše-ne čítať. „Ale... veď si bol v Belgicku a v Paríži,“ namiet-la som. „Aby si odtiaľ cestoval do minulosti a získal krv toho – ako sa vlastne volal – a...“

„Hej, jasné,“ skočil mi do reči. „Bol som tam so strý-kom, s tromi Strážcami a *kostymérkou*. Úžasná cesta! Na-vyše, Belgicko je fakt hrozne exotická krajina. Nesníva-me všetci o trojdňovom výlete do *Belgicka*?“

Jeho náhly výbuch ma trochu vystrašil a potichu som sa ho opýtala: „Kam by si išiel, keby si si mohol vybrať?“

„Myslíš, keby ma nezasiahla táto časocestovateľská kliat-ba? Panebože – ani neviem, kde by som začal. Čile, Bra-zília, Peru, Kostarika, Nikaragua, Kanada, Aljaška, Viet-nam, Nepál, Austrália, Nový Zéland...“ Venoval mi chabý úškrn. „No hej, asi všade okrem Mesiaca. No fakt nie je

zábavné zamýšľať sa, čo všetko nebudem môcť nikdy v živote urobiť. Musíme sa zmieriť s tým, že náš život bude skôr monotónny, čo sa týka cestovania.“

„Odhliadnuc od cestovania v čase.“ Očervenela som, lebo povedal *náš život* a znelo to akosi... intímne.

„To je aspoň aké-také spravodlivé zadostučinenie za to neustále kontrolovanie a zamykanie,“ skonštatoval Gideon. „Keby neexistovalo cestovanie v čase, asi by som dávno zomrel od nudy. Paradox, ale je to tak.“

„Mne by na pošteklenie nervov stačilo pozrieť si sem-tam nejaký napínavý film.“

Túžobne som hľadela za cyklistom, ktorý kľučkoval cez zápchu. Chcela som ísť konečne domov! Autá pred nami sa nepohli ani o milimeter, čo nášmu čítajúcemu vodičovi absolútne vyhovovalo.

„Keď tvoja rodina býva v južnom Francúzsku – kde potom bývaš ty?“ opýtala som sa Gideona.

„Nedávno som sa presťahoval do bytu v Chelsea. Ale tam sa vlastne chodím iba osprchovať a vyspať. Ak vôbec.“ Vzdychol si. Minimálne za posledné tri dni toho veľa nenaspal, rovnako ako ja. Ak nie ešte menej. „Predtým som žil u strýka Falka v Greenwichi, od svojich jedenástich rokov. Keď moja mama spoznala monsieura zvaného *Odporný ksicht* a chcela odísť z Anglicka, Strážcovia boli, samozrejme, proti. Veď do môjho iniciačného skoku ostávalo iba pár rokov a musel som sa ešte veľa vecí naučiť.“

„A tvoja mama ňa nechala samého?“ To by moja mama nikdy nedokázala urobiť, tým som si bola istá.

Gideon pokrčil plecami. „Mám rád svojho strýka, je v pohode, keď sa práve nepredvádza ako veľmajster lôže. V každom prípade mi je tisíckrát milší ako môj nevlastný otec.“

„Ale...“ Skoro som sa ho to neodvážila opýtať, a tak som svoju otázku iba zašepkala. „Nechýbajú ti?“

Opäť mykol plecom. „Do pätnástich som mohol bezpečne cestovať, takže som ich navštevoval každé prázdniny. A moja mama pricestuje minimálne dvakrát do roka do Londýna, oficiálne preto, aby ma navštívila, no v skutočnosti chce asi skôr rozhadzovať peniaze monsieur Bertelina. Má slabosť pre oblečenie, topánky a starožitné šperky. A pre makrobiotické reštaurácie s hviezdičkami.“

Tá žena je fakt *vzorná* matka. „A tvoj brat?“

„Raphael? Z neho sa medzičasom stal pravý Francúz. Monsieur Odporný ksicht oslovuje *papá* a raz prevezme jeho platinové impérium. Hoci momentálne to vyzerá tak, že ten lenivec ani nedokončí strednú. Viac ako knihy ho zaujímajú dievčatá.“ Gideon si položil ruku na opierku za mojou hlavou a moja tepová frekvencia na to promptne zareagovala. „Prečo hľadáš tak šokovane? Lutuješ ma?“

„Trochu,“ priznala som úprimne a myslela som na jedenásťročného chlapca, ktorý musel ostať sám v Anglicku. U tajnostkárskeho mužov, ktorí ho nútili učiť sa šermovať a hrať na husliach. A hrať *pólo*! „Falk predsa nie je v skutočnosti tvoj strýko. Iba vzdialený príbuzný.“

Za nami sa ozvalo zúrivé trúbenie. Taxikár iba letmo zdvihol zrak a posunul auto vpred bez toho, aby sa od-

pútal od čítania. Dúfala som, že tá kapitola nie je veľmi napínavá.

Gideon si ho zjavne vôbec nevšímal. „Falk sa ku mne vždy správal ako otec,“ objasnil. Venoval mi krivý úsmev. „Fakt, nemusíš na mňa hľadiť, akoby som bol David Copperfield.“

Ako, prosím? Prečo by som si mala myslieť, že je David Copperfield?

Gideon zastonal. „Nemám na mysli toho kúzelníka, ale postavu z románu Charlesa Dickensa. Čítaš vôbec nejaké knihy?“

A opäť tu bol starý povýšenecký Gideon. Hlavu som mala plnú vlúdností a dôverností. Na počudovanie mi takmer odľahlo, že sa vrátila jeho protivnosť. Nasadila som čo najnafúkanejší výraz a odtiahla som sa od neho. „Samozrejme, no preferujem modernú literatúru, ak mám byť úprimná.“

„Ale čo!“ Gideonove oči sa pobavene zaleskli. „Napríklad?“

Nemohol vedieť, že moja sesternica Charlotte mi kladie túto otázku s rovnakou aroganciou už celé roky. V podstate som čítala dosť veľa, preto som ju o tom ochotne informovala. No Charlotte moje čítanie vždy pohŕdavo ohodnotila ako *málo náročné a hlúpy dievčenský brak*, a tak som sa raz naštvála a pokazila jej túto zábavku raz a navždy. Niekedy musí človek poraziť ostatných ich vlastnými zbraňami. Trik spočíva v tom, že ani na sekundu nezaváha a zakomponuje minimálne jedného autora bestsellerov, najlepšie takého, ktorého knihu aj naozaj

čítal. Okrem toho platí: čím exotickéjšie a cudzokrajnejšie mená, tým lepšie.

Nadvihla som bradu a uprene som sa zahľadela Gideonovi do očí. „Nuž, rada čítam napríklad Georgea Matusseka, Wallyho Lamba, Piotra Selyjenikiho, Liisu Tikaanenovú, fínskych spisovateľov mám vo všeobecnosti veľmi rada, majú neobyčajný zmysel pre humor, potom všetko od Jacka Augusta Merrywethera, aj keď posledná kniha ma trochu sklamala, ďalej Helen Marundiovú, samozrejme, Tahura Jašamota, Lawrencea Delaneya a, pochopiteľne, Grimphooka, Čerkovského, Malanda, Pitta...“

Gideonu to jednoznačne ohromilo.

Prevrátila som oči. „*Rudolfa Pitta, nie Brada.*“

Jemne mykol kútikmi úst.

„Hoci musím priznať, že *Ametystový sneh* sa mi vôbec nepáčil,“ pokračovala som rýchlo. „Priveľa vyumelkovaných metafor, nemyslíš? Pri čítaní som mala celý čas dojem, že to zaňho napísal niekto iný.“

„*Ametystový sneh?*“ zopakoval Gideon a teraz nasadil skutočný úsmev. „Ach áno, to bolo hrozne patetické. Naproti tomu *Jantárová lavína* sa mi neskutočne páčila.“

Nemohla som inak, musela som mu úsmev opätovať. „Hej, za *Jantárovú lavínu* si skutočne zaslúžil rakúske štátne vyznamenanie za literatúru. Čo si myslíš o Takošim Mahurovi?“

„Rané diela sú v pohode, ale trochu ma unavuje neustále čítať o jeho traumách z detstva,“ vyhlásil Gideon. „Z japonskej literatúry sa mi viac páči Jamamoto Kawasaki alebo Haruki Murakami.“

Teraz som sa musela zachichotať. „Ale Murakami aj naozaj existuje!“

„Viem,“ odvetil Gideon. „Charlotte mi darovala jeho knihu. Nabudúce, keď sa budeme baviť o knihách, odporúčim jej *Ametystový sneh*. Od – ako sa volal?“

„Rudolf Pitt.“ Charlotte mu darovala knihu? Aké... ehm... milé od nej. Také niečo musí človeku najprv napadnúť. A čo ešte spolu robili okrem rozhovorov o knihách? Moja chichotavá nálada hneď splasla. Ako som tu mohla len tak sedieť a debatovať s Gideonom, akoby sa medzi nami nič nestalo? Najprv by sme si mali predsa vyjasniť pár zásadných vecí. Cívela som naňho a zhlboka som sa nadýchla bez toho, aby som presne vedela, čo sa ho chcem vlastne opýtať.

Prečo si ma pobožkal?

„Hneď sme tam,“ ozval sa Gideon.

Vyviedlo ma to z miery a vyzrela som von oknom. Naozaj – taxikár počas našej slovnej výmeny očividne odložil knihu a pokračoval v jazde a o chvíľu sa chystal odbočiť na Crown Office Row v Temple, kde mal tajný spolok Strážcov svoj hlavný stan. O niečo neskôr zaparkoval auto na jednom z vyhradených parkovacích miest vedľa nablýskaného bentley.

„A ste si istý, že tu sme stáť?“

„Je to v poriadku,“ uistil ho Gideon a vystúpil. „Nie, Gwendolyn, ty ostaneš v taxíku, kým zájdem po peniaze,“ nakázal mi, keď som chcela vyliezť za ním. „A nezapbudni: nech sa nás budú čokoľvek pýtať, necháš hovoriť mňa. Hneď sa vrátim.“

„Taxameter beží,“ upozornil ho taxikár namrzene.

Obaja sme sledovali, ako Gideon zmizol medzi majestátnymi domami, a až teraz som si uvedomila, že ma tu zanechal ako zálohu.

„Ste z divadla?“ zisťoval taxikár.

„Ako, prosím?“ Nemihol sa nad nami akýsi tieň?

„Tie kostýmy.“

„Nie. Z múzea.“ Zo strechy sem doliehalo zvláštne škra-banie. Akoby na nej pristál nejaký vták. Veľký vták. „Čo to bolo?“

„A čo?“ spýtal sa taxikár.

„Myslím, že na aute sedí vrana alebo také niečo,“ odve-tila som v nádeji. Ale nebola to, samozrejme, žiadna vra-na. Naklonilo sa to cez strechu a nakuklo do okna. Bol to malý vodný chrlič z Belgravie. Keď zbadal môj zdesený výraz, rozťahol mačaciu tvár do víťazoslávneho úsmevu a oplul vodou okno.